

S A N D R O N E

DAZIERI

BOHATÍ
MUSEJÍ
ZEMŘÍT

Kniha
Zlín

Bohatí musejí zemřít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Sandrone Dazieri
Bohatí musejí zemřít – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha

Káva

Krypta

Vrtulník

Plamenomet

Dítě

Zlín

**BOHATÍ
MUSEJÍ
ZEMŘÍT**

S A N D R O N E

DAZIERI

BOHATÍ MUSEJÍ ZEMŘÍT

PŘELOŽILA SÁRA RODOVÁ

Kniha
Zlín

„Budeme moci tak akorát znovunastolit ekologickou rovnováhu, rovnováhu biosféry a tak dále... jinými slovy, budeme moci žít v mezích našich prostředků, místo abychom vypisovali směnky, jež nebudeme moci splatit, jako jsme to dělali celé poslední půlstoletí... pokud vyhladíme těch dvě stě milionů nejextravantnějších a nejškodlivějších exemplářů našeho druhu.“

JOHN BRUNNER, *Ovce zvedají hlavu*

SEZNAM POSTAV

HLAVNÍ POSTAVY

Colomba Caselliová: bývalá náměstkyně policejního ředitele

Dante Torre: příznivec oboru kriminalistiky

DALŠÍ POSTAVY

A. Train: blogger

Alfonso Donati: stevard

Annabelle Boucherová: dcera Jacquese Bouchera

Bart: soudní lékařka

Berù: soukromý vyšetřovatel

Cristina Rinaldi Morettiová: módní návrhářka

Diana Martínezová: bývalá manželka Jesúse Martíneze

Donatella Sermontiová: zástupkyně ředitele Oddělení bezpečnostních informací (DIS)

Duccio Rinaldi: vlivný průmyslník

Fernanda Martínezová: matka Jesúse a Glenna Martínezových

Filippo Tancredi: syn Marca Tancrediho a Ottavie

Ponti-Orsiniové

Franco Müller: podnikatel ve farmaceutickém průmyslu

François a Pierre: bodyguardi Jesúse Martíneze

Glenn Martínez: mladší bratr Jesúse Martíneze

Jacques Boucher: bývalý společník Jesúse Martíneze

James Howard Hargrave: bývalý společník Jesúse Martíneze

Jesús Martínez: bývalý fotbalista a podnikatel

Joe Lanzoni: podnikatel v informatice

Lorenzo Bianchi: podnikatel v oblasti biopotravin

Marco Santini: ředitel Centrální vyšetřovací služby (SIC)

Marco Tancredi: jednatel

Marie: osobní asistentka Jesúse Martíneze

Ottavia Ponti-Orsiniová: manželka Marca Tancrediho

Paolo Ferrari: realitní makléř

Silvio Cornea: technik

Valentina Ferrariová: dcera Paola Ferrariho

Veronica Boldiniová: umělkyně

Vincenzi: bezpečnostní ředitel Městské džungle

Xabier: bývalý dealer

PRVNÍ ČÁST

MĚSTSKÁ DŽUNGLE

1

Muž, který za dvanáct hodin zemře, přistává na milánském letišti Linate ve svém letadle Dassault Falcon 2000LXS. Jmenuje se Jesús Martínez a je mu čtyřicet devět let. V mládí byl fotbalistou klubu Paris Saint-Germain, ale potom co pověsil kopačky na hřebík, začal podnikat s fitness stroji a s doplňky stravy. Byl úspěšný. A to velice. Vedle posádky letounu a samotného Martíneze jsou na palubě čtyři členové ochranky, osobní asistentka a dva spolupracovníci. Ten den večerí v restauraci hotelu Bulgari s několika přáteli a zaměstnanci, oslavuje s nimi, že ho časopis *Forbes* zařadil na seznam pěti set nejbohatších lidí světa. Část jeho družiny přespí v hotelu, zatímco Martínez se spolu se dvěma osobními strážci přesune do centra Milána. Vlastní byt v pětadvacátém patře jednoho ze dvou mrakodrapů takzvané Městské džungle, která za svůj název vděčí fasádám porostlým stálezelenými rostlinami jako opuštěná města Planety opic, třebaže v Džungli byste nenašli jediný lísteček, který by rostl nakřivo, ani jediný koutek, který by nebyl nablýskaný a pod kontrolou. Soukromí je stráženo tak přísně, že není možné zjistit, kdo tam doopravdy bydlí, kromě hrstky aktivních nebo bývalých sportovců, jako je Martínez, a několika manažerů bank sídlících na témže náměstí, vybudovaném na troskách staré čtvrti, jež upadá v zapomnění.

Martínez si vezme večerní doplňky stravy vyrobené jeho firmou, melatonin, fisetin a apigenin, jde spát, vzbudí se v šest,

vezme si ranní doplňky stravy – chrom, zinek, berberin a kvercetin –, dá si zelený čaj a pak se hodinu věnuje intenzivnímu silovému tréninku a půl hodiny meditaci, zatímco na něm schne pot. Potom si obleče trenýrky a ochranné rukavice a podkolenky a vstoupí do kryosauny. I tu vyrobila jeho firma, je to ferrari mezi kryosaunami, skleněná krychle o rozměrech třikrát tři metry, která obsahuje veliký, kovový, metr a půl vysoký válec prošpikovaný chromovanými trubicemi, jimiž proudí ven dusík. Martínez dá zvednout mechanický válec, který kolem něj znovu sjede dolů a nechá mu odhalenou jen hlavu. Pak hlasovým povelům spustí proceduru. Jsou to jeho poslední slova.

Jeho dvanáct hodin právě vypršelo.

2

Martínezova mrtvola leží na břicho na podlaze sauny. Levou paži, posetou puchýři od popálenin, má nataženou ke skleněným dveřím v zoufalém pokusu se k nim dostat. Na ruce má dosud ochrannou rukavici; tu druhou, stejně jako podkolenky, při plazení ztratil. Po celém těle má načernalé šrámy a puchýře, domorodá tetování, která měl na pažích i na nohou, jsou nyní nesouvislá, takže je patrné, na kterých místech mu kůže zcela chybí.

Colomba Caselliová si prohlíží fotky mrtvého na tabletu a porovnává je se skutečností prázdné kryosauny před sebou. Je to žena s krátkými černými vlasy, zelenýma očima, které mění odstín vlivem světla i nálady, širokými rameny plavky-ně a vysokými, mírně orientálními lícními kostmi. Táhne jí na čtyřicet, ale je to znát jen kolem očí. Dřepne si, aby lépe viděla, a soustředěně si přitom hryže spodní ret. Na podlaze je široká kaluž zaschlé krve, která se protahuje do šmouhy a sahá až ke kovovému válci uprostřed. Válec je potřísněný dalšími tmavě rudými šmouhami. Colomba si dává pozor, aby se při pozorování nedotkla skla krychle obličejem ani na něj nedýchla. Přestože technici už provedli ohledání místa činu, staré zvyklosti stále přetrvávají.

Od Martínezovy smrti uběhly dva dny a hodně se o ní mluvilo. Akcie jeho společností létaly na burze nahoru a dolů, na internetu se oprašují jeho góly z fotbalových mistrovství

a staré reklamy z dob, kdy ještě býval pouze tváří firmy na potravinové doplňky.

Colomba si saunu dál prohlíží. S těmi červenými skvrnami vypadá jako hypertechnologická mučirna. „Co říká soudní lékař?“ zeptá se.

„Infarkt ze zimy, víceméně,“ řekne Donatella Sermontiová a přitom uloží svůj tablet do koženého kufříku. Je to sedesátnice v pudrově modrém kostýmku a je zástupkyní ředitele DIS, oddělení bezpečnostních informací: zodpovídá se přímo vládě a koordinuje aktivity agentur tajných služeb.

Colomba se postaví a otře si ruce o džíny. „Tyhle věci většinou bývají bezpečné. Co se stalo?“ Dokonce jednu vyzkoušela v novém fitku a ten intenzivní chlad byl kupodivu snesitelný. Připomněl jí pocit z dětství, když v létě, celá zpocená, otevřela ledničku. Tohle bylo stejné. Příjemně nepříjemné.

Sermontiová ukáže na spodní část sauny: jeden panel byl odstraněn, takže je vidět obrys dvou velkých a objemných tlakových lahví a spletence kabelů a drátů. „Při proceduře se ve válci rozpráší pět litrů tekutého dusíku. Dusík se vypaří a na tři minuty sníží teplotu na minus sto třicet stupňů. Než pan Martínez vstoupil do sauny, tyhle lahve obsahovaly přibližně dvě stě litrů. A teď jsou prázdné,“ řekne. Má snobský neapolský přízvuk, typický pro partenopskou vyšší střední třídu.

„Martínez ho dostal všechn najednou?“

„A při vysokém tlaku. Dusík byl vypuštěn tak rychle, že se trysky rozbily. Když pan Martínez zmáčkl nouzové tlačítko, válec se měl automaticky zvednout, jenže to se nestalo, a tak se vyškrábal ven...“

„A přitom se zranil,“ řekne Colomba a znovu se podívá na šmouhy na kovovém povrchu.

„Válec byl ledový, kůže se mu k němu přilepila.“ Soucitně se usměje. „Ošklivá smrt, ale rychlá. Technici, kteří kryosaunu prozkoumali, tvrdí, že se zablokovala řídicí jednotka. Je možné, že šlo o výkyv tlaku, protože procesor i paměť shořely.“

„Nějaké stopy po lidském zásahu?“

„Zatím se žádné nenašly.“

„Jestli tu saunu někdo schválně poškodil, mohl sem vniknout i před měsícem. Nebo sem možná vůbec chodit nemusel.“ Colomba ukáže na symbol Wi-Fi na jedné cedulce v sauně. „Je připojená k internetu.“

„Teoreticky jen kvůli dálkové diagnostice. Ale když shořela paměť, není možné zjistit, jestli se někdo připojil.“

„Ani od poskytovatele připojení?“

„Martínez používal připojení přes satelit, vždy šifrované. Soukromí je dvojsečná zbraň.“

Colomba je s ní zajedno a přikývne. Sermontiová se jí instinktivně zamlouvá, i když ji dneska vidí poprvé. Oceňuje její styl, její vystupování, sebevědomí, které dává najevo.

Sermontiová jí zavolala předešlého večera, aby si s ní domluvila schůzku v Miláně. Nevysvětlila jí, o co jde, ale Colomba i přesto ráno za úsvitu nasedla do rychlovlaku a přijela. Bez dlouhého rozmyšlení. Jako když na vás sportovně založený kamarád zazvoní, abyste s ním šli do posilovny, a vy máte aspoň důvod se zvednout z křesla. Ačkoli Colomba sportuje možná až příliš a se Sermontiovou nikdy předtím nemluvila. Ale znala její kariéru, od velitelky protiteroristické jednotky k prefektce. Čekala, že jí bude muset vysvětlovat nějaké věci ze své minulosti, stejně jako je už musela vysvětlovat jiným funkcionářům bezpečnostních složek; jenže zatímco seděla ve vlaku, přišla jí zpráva, že se sejdou v Městské džungli. „Chci vám něco ukázat,“ řekla jí Sermontiová, která už na ni čekala u vchodu i se svou ochrankou.

„Zajímá vás ještě něco dalšího?“ ptá se jí Sermontiová teď.

Colomba zavrtí hlavou. Tohle je první místo činu, které po více než dvou letech zkoumá, a vůbec jí to nechybělo. „Proč jste mě sem zavolala, paní doktorko?“ zeptá se.

„Pojďme si promluvit na terasu,“ odpoví Sermontiová. „Nadýcháme se čerstvého vzduchu.“

Znovu projdou bytem, který si Colomba po příchodu prohlédla jen zběžně, jak byla z celé situace zmatená. Je obrovský, dvoupodlažní, má kino, čtyři ložnice a na terase vířivku s funkcí vln. Nábytek je vyrobený na míru a na stěnách visí popartové obrazy. Warhol, Lichtenstein a podobná dílka. Kdo ví komu teď připadnou.

Je tu i hudební salon s reproduktorem, co váží snad tunu a vypadá jako mimozemská sonda. Sermontiová se jen tak mimochodem zmínila, že stojí přes milion eur. Je milovnicí vážné hudby, vyznává se v tom. Řekla jí, že poprvé v životě dostala chuť něco ukrást. Jenže kdyby ten reproduktor zapnula u sebe doma, zřítily by se zdi.

Sermontiová otevře francouzské okno a naznačí jí, ať vyjde ven. „Ten výhled není nejhorsí.“

Colomba poslechne. Kromě rostlin, které obklopují terasu a kterým Městská džungle vděčí za své jméno, je vidět sytě blankytné milánské nebe a ten kus města, jenž se přes náměstí a designový park táhne až k fialám Dómu, ozářeným červným sluncem. Opřou se o zábradlí mezi dvěma stálezelenými rostlinami, zezdola k nim doléhá vzdálený hluk dopravy a ozvěny smíchu jako jiskřičky. „Jak myslíte, že bude vyšetřování probíhat?“ zeptá se Sermontiová.

Colomba přemýšlí, jestli ji zkouší z něčeho, co neví, nebo tímhle způsobem konverzuje běžně. „Momentálně se má za to, že šlo o nehodu, vidíte?“

„Zatím ano. Soudce dnes provede neodkladný úkon, pak saunu rozmontují a odvezou do laboratoře.“

„Pokud se objeví něco divného, zahájí se vyšetřování zabití z nedbalosti nebo vraždy, jinak se na to bude dál pohlížet jako na nehodu,“ řekne Colomba.

„Jak dlouho obvykle trvá, než se zjistí, o co jde?“

„Minimálně několik týdnů.“

Sermontiová se usměje, Colomba pochopí, že takovou odpověď čekala. „Proto jsem vás sem zavolala, doktorko Caselliová.

Jestli došlo k vraždě, chceme to vědět co nejdřív. A byli bychom rádi, kdybyste si to vzala na starost vy.“

Colombu to tak úplně nepřekvapilo, ale trochu zaskočená je. Pár vteřin poslouchá děti vycházející ze školy, které se rojí dole na náměstí a vesele štěbetají. „Já už u policie nejsem.“

Sermontiová se ironicky ušklíbne. Její bělostné mikádo se na slunci zatřpytí jako kovové drátky. „To mi neuniklo.“

„A neskončila jsem, jen abych převlékla uniformu, paní doktorko. Přežila jsem dva atentáty a ránu nožem do břicha. Myslím, že krve už jsem vlasti darovala dost.“

„Nesnažím se vás naverbovat. Ráda bych, abyste ten případ vyšetřovala nezávisle. Rodina oběti si najala obří francouzskou soukromou agenturu a potřebují někoho v Itálii, kdo tu práci odvede. Mám možnost vás doporučit: pracovala byste pro ně a pro jejich klienty a v té roli zjistila, jestli ho zabili, nebo ne. A nás budete moct diskrétně informovat o svém postupu.“

„Proč vás zajímá Martínez?“

Sermontiová ladně pokrčí rameny. „Když má někdo obrat jako malý stát, přirozeně vstoupí do naší sféry zájmu. Obzvlášť pokud má obchodní styky i v *problematických* zemích, jako je Čína.“

„Máte spoustu agentů...“

„Ale nikdo nemá takové zkušenosti s vyšetřováním vražd ani takovou odbornost jako vy. Můj úřad velice ocenil vaši práci na případu Otce.“

Při zmínce o Otci Colombu vždycky mírně píchne u srdce. „Nemyslím si, že je to úkol pro mě, paní doktorko.“

„Máte příliš práce?“ zeptá se Sermontiová ironicky.

„Uvažuju, že si otevřu bar.“

Sermontiová se usměje. „Nevěřím vám. Vaše práce vám chybí.“

„Vy mi čtete myšlenky, paní doktorko?“

„Ne, ale viděla jsem vás v akci, když jste před chvílí zkoumala místo činu. Chybí vám to, a jak!“

Colomba si vybaví záblesky ze svých vyčerpávajících běhů podél Tibery, z posilovny, z nocí strávených četbou, jen aby nezačala přemýšlet, jak moc si připadá zbytečná. Jenže ví, že vrátit se zpátky by byla chyba. „Nechci jít do první linie, paní doktorko.“

„V první linii je policie, Caselliová, a my už u policie nejsme.“ Sermontiová smete chmýří, které jí přistálo na rukávu. „Uděláme to takhle, zajdeme na oběd a probereme zbytek. Kousek odsud je jeden podnik, už jsem objednala stůl. Milánská kuchyně. Víím, že máte ráda maso, dělají tam vynikající *ossobuco*.“

Colomba neví, co říct. Vráť se do bytu. Přímo v obývacím pokoji se rozevře výtah, jeden ze členů ochranky jim ho podrží otevřený. Sermontiová do něj nastoupí, Colomba na okamžik zaváhá. „Tak co bude, Caselliová! To nepoznáte, když před sebou máte dobrou nabídku? Nastupte si.“

Colomba si povzdychne. *Dante nebude mít radost*, myslí si, zatímco vstupuje do té pochromované kabiny.

3

Pět mladých členů Poslední generace sedí na kraji Fontány čtyř řek, zvedají transparenty a křičí slogany o klimatické změně. Voda crčící za jejich zády postupně černá, zatímco potravinové barvivo ucpává recyklační filtry. Zůstane kalná a nezdravá přinejmenším pár hodin a demonstranti doufají, že někdo z těch, kdo se shlukují kolem, je uvidí a pochopí, co se snaží sdělit.

Jedna dívka ze skupiny se vzdálila od fontány, aby rozdala letáčky potají ofocené ve škole, na nichž jsou italsky a anglicky vysvětlené jejich motivace. Obejde stolky kaváren, a přestože řada lidí reaguje nepřátelsky, skoro hned jsou letáčky pryč. Ten poslední se pokusí dát chlápku v černém, kterého zaregistrovala hned na začátku, jak sedí u stolu a před sebou má koktejl. Nepřipojil se ani k těm, kdo vykřikují nadávky, ani k hrstce těch, kteří vypadají, že jejich počínání schvalují, a nefotil si je na mobil jako všichni ostatní. Pouze je se zájmem sledoval a ji, která se zas dívala na něj, zaujala jeho postava. Je vysoký a hubený, na sobě má sako a pod ním tričko nějaké dávno zapomenuté rockové kapely, na hlavě panamák s krem-pou staženou přes sluneční brýle, ve kterém vypadá jako David Bowie. Nebo jako upír ze *Stmívání*, ale kolem čtyřicítky, vysoký metr devadesát, hubený. Kupodivu má jen jednu rukavici, černou, ohořelou od cigaretových uhlíků. Jednu cigaretu má ten muž v koutku úst, a když se na dívku usměje, cigareta se zachvěje a snese se z ní popel. „Ne, díky.“

„Vy nevěříte na klimatickou změnu?“

„Jasně že věřím. Na vlastní oči jsem viděl, jak se tisíciletý ledovec na severním pólu zhroutil a roztál. Ale nevěřím na lidskou inteligenci, a už vůbec ne, že by náš druh měl nadále zamořovat Zemi.“

Dívku napadne, jestli si z ní ten muž nedělá legraci, ale působí upřímně. Než mu však stihne odpovědět, přijde jeden z číšníků, celý běsný. „Nesmíš nám obtěžovat klienty!“ zařve. „Běž pryč!“ přikáže jí.

„Mě neobtěžuje,“ řekne muž v černém úsečně. „Spíš mě obtěžujete vy, jak mi křičíte do uší.“

Číšník očekával pochopení a je zklamaný. „Omlouvám se, ale už toho mám dost...“

„Někdo na vás volá,“ řekne muž v černém a ukáže někam za číšníka. „Chtějí platit.“

Číšník se vzdálí.

„Děkuju,“ řekne ta dívka.

„Jestli si ke mně chceš přisednout, jsi vítaná.“

Dívka zaváhá. Ten chlápek má něco do sebe, ale je pro ni trochu moc starý.

„Nezkouším to na tebe, jen nechci, aby tě zatkli.“

Dívka se otočí. V tom zmatku si nevšimla, že hlasy na pozadí se změnily a teď jsou tišší a vážnější. Je tu policie. Asi desítky strážníků v helmách a se štíty v rukou si prorazila cestu davem a už cloumá prvním klukem.

Dívka zamrzne. Když se přidala k Poslední generaci, věděla, že může skončit v poutech, a vzala to v potaz. Jenže pohled na to, jak pořádkové jednotky vlácejí její kamarády po dlažbě, její odhodlání vážně nalomí. Není schopná se k nim vydat, ale nedokáže se ani schovat. Zatímco o tom přemýšlí, číšník na ni vehementně ukazuje policistům. Dva těžkooděnci se oddělí od skupiny a běží směrem k ní se stejným zápalem, jaký by člověk čekal při loupežném přepadení. „Tak se mi zdá, že už je pozdě,“ řekne muž v černém. Pak udělá něco, co dívka

nečeká: vstane a postaví se mezi ni a policisty. „Heleďte, ona nic nedělá, není nutné ji...“

Policisté ho odstrčí jako věchýtek a popadnou dívku za paže. „Pohyb,“ řekne jeden z nich.

Muž v černém se mezi ně znovu vloží. „Můžu vědět, proč jste tak rozčilení? Ona jen rozdává letáčky, nesnaží se zapálit bar.“

Jeden z policistů ho udeří obuškem do čela. Muž v černém spadne zády na stolek a převrhne sklenici s koktejlem a držák na ubrousky. Číšník zoufale křičí kvůli napáchané škodě, přiběhnou další policisté a chopí se i muže v černém, který ztratil klobouk i brýle. Muž v černém zůstane v klidu, dokud mu nedojde, že ho strkají směrem k obrněnému vozu na kraji náměstí, kam jednoho po druhém za pomoci kopanců a facek naložili ostatní demonstranty. Rázem sebou začne zmítat tak zběsile a mrštně, že se mu skoro podaří se jim vysmeknout, jenže přijdou na pomoc další policisté a zvednou ho do vzduchu. Chystají se ho do vozu vhodit násilím. Muž v černém nevidí nic jiného než tu temnou díru, která se ho chystá spolknout. Nevidí obrněný vůz, policisty ani ty mladé lidi kolem sebe... neví ani, že se nachází v Římě. Vidí jen díru, v níž bude zavřený, bez světla a vzduchu. „Ne!“ křičí. „Ne! Ne! Ne!“

„Neboj se, nic ti neudělají,“ řekne ta dívka, protože o něj má starost. Ale on ji neslyší. Má vytřeštěné oči. Nohama se zapře o dveře vozu, vzdoruje jako nějaká lidská pružina. Policisté ho ranami obuškem přinutí se pustit a vhodí ho dovnitř. On spadne na záda do vozu nacpaného demonstranty, kteří se k němu okamžitě sehnou, aby mu pomohli vstát. Ale muž v černém si jich nevšímá. Vidí něco, co je ostatním neviditelné, něco děsivého.

Poslední policista nastoupí a s tlumeným bouchnutím zavře dveře. Obrněný vůz vyrazí, krokem projíždí mezi auty. Troubí. Muž v černém se schoulí do klubíčka, útlými pažemi si obejme kolena a dál sleduje svůj soukromý film. Už tam

s nimi není. Už to není dospělý člověk. Je to vyděšené dítě, které se upřeně dívá na hrůzu.

„Hele, tohohle musíme vzít do nemocnice,“ řekne někdo. V tomtéž okamžiku se mu jeden inspektor se špičatou bradkou, jakou měl Italo Balbo, pořádně podívá do tváře a plácne se dlaní do helmy. „To ne, do prdele! Copak jste úplně blbí?“ řekne ostatním. „Vy nevíte, kdo to je?“

„Ne...“ odpoví jeden policista.

„Víte, kdo byl Otec, ne? Ten, co unášel děti. Nebo vás nenaučili ani to?“

„Jo, jasně...“ řekne policista.

„No, tak jedním z těch unesenejch dětí byl on. A když vyrostl, našel ho a dal ho zabít jednou naší kolegyní. A to není všechno.“

Mladší policista se znovu podívá na schouleného chlápka. „Není to náhodou Dante Torre?“

„Bingo.“

„No do prdele.“

Dante Torreho vynesou z obrněného vozu na prvním náměstí a nechají ho na lavičce.

A právě tam ho o hodinu později najde Colomba. Obejme ho a počká, až se přestane třást.

4

Nakonec se Dantovi znovu vrátí řeč. Mezitím se snesl bledý červnový večer, v čínské restauraci za jejich zády začali smažit, náměstí se vyprazdňuje a zároveň zaplňuje. Rezidenti téměř vymizí a nahradí je mládež z celého jižního Říma a dospělejší měšťácké páry mířící do etnických restaurací. „Čau Cécé,“ řekne, když na ni zaostří.

„Čau blbečku. Tak ty jsi začal demonstrovat?“

„Celý můj život je demonstrace, nemám to zapotřebí... Ale byla tam jedna holka a mně jí bylo líto.“

„Jo ták, už je mi to jasný. Chtěl ses před ní blejsknout.“

„Špatně si to vykládáš.“

„Jo, jo, jasně...“ Ve skutečnosti si ho Colomba dobírá, jen aby získala čas. Neví, jak mu tu novinu oznámit. Zajde koupit dva jarní závitky a zase se vrátí, Dante ten svůj obezřetně očíhá, aby našel živočišné stopy: tomu, co se píše v jídelním lístku, nedůvěřuje. „Díky, že jsi mě přišla vyzvednout. Ale jak jsi mě vůbec našla?“

„V telefonní ústředně na policejním ředitelství mají moje číslo, když provedeš nějakou pitomost, zavolají mi.“

Dante si ždíbíček ukousne. Skoro nic nejí, Colomba nedokáže pochopit, kde bere energii. „Jen jsem se snažil zabránit šikaně ze strany tvých fašounských bývalých kolegů. A přitom zatkli i mě.“

„Řekl jsi jim, že trpíš klaustrofobií?“

„Samou úzkostí jsem na to zapomněl. Co se stalo s demonstranty?“

„Jsou vyšetřováni na svobodě. Budou se moct vytahovat před kámošema.“

„Vždyť jsou v právu. Svět je v plamenech, jestli sis toho nevšimla.“ Dante ji pozoruje skrz popraskaná skla brýlí, které mu jeden policista strčil do kapsy. Narovnal nožičky a nasadil si je, i když slunce už zašlo. „Jak to, že máš stejnou blůzu jako včera?“ Znovu si kousne, tentokrát ještě méně. „Spala jsi v Miláně? Myslel jsem, že je to jen pracovní schůzka, ale kdyby šlo o sex, měla bys na sobě jeho tričko i jeho pach. Ale místo toho se z tebe line jen vágní dámský parfém, a není to jeden z těch tvých. Ty jsi teď fluidní?“

Colomba přemýšlí, jak dokáže Dante vyčmukat něco, co ona vůbec necítí. A navíc zatímco jí závittek. Už se nemůže dívat na to, jak ho uždibuje, a tak mu ho sebere a dojí ho. „Člověk nespí mimo domov, jenom když si chce zašukat. Spala jsem v hotelu, *sama*, protože se ta pracovní věc trochu protáhla.“

„Co přede mnou tajíš?“

Colomba si odfrkne. „S tebou jednat je úmorný. Kývla jsem na jedno poradenství.“

„Komu?“

„DIS.“

Dante vyskočí na nohy. Jeden rukáv saka se mu rozpáral, když ho nakládali do vozu, a jak je rozrušený, máchá cárem ve vzduchu. „Tajný služby? Ty jsi zapomněla, co nám udělali?“

„Ti, co zatajili informace o Otci, už tam dávno nejsou. A každopádně nemusím dělat špiona.“

„Ale musíš pro ně pracovat. Pro tajnou policii! Jako by už dost neškodila ta *netajná*...“

„Nech toho...“ řekne Colomba bez hněvu, jen aby tu debatu utnula, protože Dante je Dante a musí ho brát takového, jaký je.

Pěšky ho doprovodí domů a poví mu zbytek. Dohadují se celou cestu až k jeho novému bytu ve via dei Serpenti ve čtvrti Monti, v srdci Říma. Před nákladnou rekonstrukcí to býval pavlačový dům a schodiště je ve vnitrobloku. To je spolu s velikou terasou jeden z důvodů, proč si ho Dante vybral.

Ve skutečnosti Dante bydlí právě na ní, spí v prostorné zimní zahradě, v jakémsi obrovském skleníku, z něhož vyklidil rostliny a který vybavil závěsy a elektrinou. Nad ním žádná okna nejsou, před cizími pohledy je chráněný.

Skutečný byt používá jen kvůli koupelně a jako skladiště a vládne v něm chaos, přestože tam dvakrát týdně chodí poklidit hospodyně.

Jsou tam krabice s kávou, kartony cigaret a popelníky, stojany na oblečení, halabala poházené předměty jako opasky a ještě nerozbalené dětské hry. Dřív nebo později skončí v jeho Časových bedýnkách, kam Dante zavírá to, co bylo vyrobeno nebo rozšířeno v letech, kdy byl Otcovým zajatcem. A všude, na podlaze i na nábytku, je záplava starých i nových knih, otevřených a položených obálkou nahoru, protože Dante tenhle způsob používá jako záložku. Colomba se naučila si toho nevšímat, ačkoli během té krátké doby, kdy bydleli spolu, by ho nejradši uškrtila.

Dante uvaří dvě espressa z panamské arabiky v profesionálním kávovaru, který umístil pod stříšku vedle skleníku. Colomba předstírá, že pozná rozdíl oproti kafi z diskontu, on vypije další dvě, vykouří dvě cigarety a namíchá si Moscow Mule. „Co si dáš?“ zeptá se Colomby. V porovnání s bytem je terasa úhledná jako japonská zahrada.

„Něco k jídlu. Měla jsem jen dva závitky. Co tady máš?“

„Zeleninu. Ovoce. Sušenky.“

Colomba si dojde pro smutně veganské sušenky, pak si zuje tenisky a natáhne se na kanapíčko. On se uvelebí v proutěném křesle a dívá se na světla na Oltáři vlasti. „Říkala jsi, že se od obětí vražd budeš držet dál.“

„Dělám jen službu DIS, takovou úřednickou konzultaci. Se všemi si promluvíím, nasbírám informace a pak napíšu hlášení. A práce pro ně přinese i další výhody.“

„Peníze.“

„Nebudou mě platit oni.“ Ukáže mu průkazku, kterou jí toho rána dali, se svou fotkou i razítky. Teď je detektiv s pověřením od prefektury. Stále tomu nemůže uvěřit. „Stala se ze mě soukromá vyšetřovatelka.“

Dante vezme průkazku svou špatnou rukou. Doma nenosí rukavici, pod níž ji skrývá. Je to změť jizev, pohybuje jen palcem a malíčkem, ale dokonale si s nimi vystačí. „Vypadá jako pravá,“ řekne po rychlém prozkoumání.

„Je pravá.“

„Tvrdila jsi, že získat ji trvá měsíce, že to chce spoustu papírování...“

„Prosím tě, je jasné, že DIS má svoje privilegované cesty.“

„A kdo tě teda bude platit?“

„Crown. To je francouzská detektivní agentura.“

„A ty jsi *jejich člověk v Havaně*. Vědí, že pracuješ i pro tajné služby?“

„Oficiálně ne, ale jestliže mě vzali, někdo to vědět musí.“

„Harlekýn, sluha dvou pánů.“

„Díky za to přirovnání. Ale úkol je každopádně stejný. Zjistit, jestli ho zavraždili.“

„Ani jedněm nedůvěřuju. Ani trochu. Ti z Crownu jsou žoldáci, o tajných službách škoda mluvit, dohromady tvoří prakticky zločineckou organizaci.“

Colomba si odfrkne. „Hele, jestli najdu nějaký důkaz, že šlo o vraždu, co na tom záleží, pro koho pracuju? A jestli nenajdu nic, zaplatí mi tak jako tak, co víc chceš?“

„Abys nepracovala pro podobné lidi. Jsem rád, že ses odhodlala udělat velký krok: jsi policajtkou tělem i duší, stát se soukromou vyšetřovatelkou byl tvůj osud a já tě pořád prudil s tím, aby sis tu průkazku pořídila. Můžeš si otevřít vlastní

agenturu, vybírat si klienty a mít k ruce jednoho z nejskvělejších kriminologů na Západě," řekne Dante.

„Tím myslíš sebe?“

„Ale ty chceš místo toho radši dělat agenta v utajení.“

„To není pravda, jsem jenom zdroj, soukromá občanka. A pracuju pro svou vlast.“

„To tvrdil i Trump.“ Dante dopil Moscow Mule. Namíchá si další. Tentokrát ho Colomba požádá o pivo, protože jí po těch sušenkách vyschlo v krku. „Takže tajné služby si jen nejsou jisté, jestli šlo o vraždu? Vážně tomu věříš?“

„Možná mají nějaké informace, co mi neposkytli, ale kdyby to, že Martíneze zavraždili, věděli od nějakého špiona, neposílali by tam mě.“

„Ale mají podezření, že ho zavraždili.“

„Obávají se toho, to není totéž. Ta ženská se mi zamlouvala, chci to prostě zkusit.“ Colomba ho přitáhne k sobě a rozcuchá mu vlasy. „Už neotravuj. Nevyšla nová série *Bridgertonových*? Koukneme se na jeden díl, pak půjdu domů.“

„Ty tady nepřespíš?“

„Zítra se musím vrátit do Milána, musím si zabalit.“

Dante zavrtí hlavou. „S touhle záležitostí vůbec nesouhlasím. Takže pojedu s tebou,“ řekne.

5

Bratři a sestry hledající skutečnou pravdu, tu, co je vždycky holá a vždycky svobodná jen dočasně.

Četli jste v novinách, že šest nejbohatších lidí na světě vydělává stejně jako chudší polovina světa? Jsem si jistý, že jste si pomysleli, že se vás to netýká. Tam my přece nežijeme. Nevyděláváme přece jeden dolar měsíčně.

Jenomže těch šest lidí a jejich přátelé a přátelé jejich přátel vlastní i vás.

Zapomeňte na to, co vás naučili v zeměpisu o hranicích, o národech... Existuje jen jeden velký národ a ten se jmenuje Dolárie a vládnu mu ti nejbohatší lidi na světě. Prvních dvacet má absolutní moc. To oni poroučejí. Ve všem. Ohledně ekonomiky, válek...

Vy všichni máte doma nebo používáte nějakou službu, kterou oni poskytují. Internet, léky, zbraně.

Všechno.

Myslíte si, že jste si zvolili svého zástupce v parlamentu? Pletete se. Poslali ho tam oni, aby vytvořili zdání demokracie. Jenže v Dolárii demokracie neexistuje. A po těch dvaceti je tam dalších sto, méně bohatých než ti první. To jsou vévodové, knížata a hrabata z Dolárie.

Je velice pravděpodobné, že máte doma něco i od nich, třeba v ledničce. Přestože nejsou tak mocní jako ti první, pořád dokážou způsobit krach ekonomiky jedné země, když se o to

pokusí. Nebo vyvolat válku. Nebo vrátit Velkou Británii do Evropské unie nebo ji znovu přimět vystoupit.

Po nich následuje pár tisíc méně bohatých, pak ještě méně bohatých a tak dále. A takhle to jde pořád dolů. A čím se jde níž, tím méně člověk vydělává a tím menší má význam.

Víte vy, kam se řadíte? Přibližně o tři sta milionů pater níž. Před vámi, v řadě podle příjmů, stojí cirka tři tisíce miliardářů a tři sta milionů milionářů. K vrcholům Dolárie máte hodně daleko, tak daleko, že k nim nikdy nedospějete. Představte si budovu vysokou milion kilometrů, asi trojnásobek vzdálenosti ze Země na Měsíc. Rozhodnutí se dělají nahoře, vy jste tam dole. O milion kilometrů níž. A nerad to říkám, ale v širším měřítku jste naprosto bezvýznamní. Pokud začnete křičet, maximálně budete rušit svého zubaře, co bydlí v patře nad vámi.

Protože čím níž v té budově sejdete, tím víc se zhoršuje ovzduší, jídlo, životní vyhlídky, zkracuje se délka života. A vy, drazí přátelé, jste o tři sta milionů pater níž. A moc vás neutěší ani vědomí, že z pohledu těch, kdo jsou o miliardu pater níž, těch, kdo vydělávají jeden dolar měsíčně, o nichž jsme mluvili na začátku, jste vy v ráji.

Ale mám pro vás jednu dobrou zprávu: v patře čtyři sta padesát, kde se rozhodně žije dobře, se uvolnilo místo. Předchozí nájemník bytu se nás rozhodl opustit ve věku pouhých devětačtyřiceti let, prý vinou nemoci. Což je divné, když zvážíme, že se o své zdraví hodně staral už od dob, kdy začal vydělávat kopáním do míče. Ironií osudu ho našli zrovna na vrcholku mrakodrapu a něco na tom určitě nehraje, protože od té doby se to tam hemží policisty, soudci a advokáty. Byl to král ledu, možná se někdo postaral, aby... vychladnul.

Tak či tak, radujte se. Teď máte o jednu šanci víc, že to zvládnete.

Šťastnou cestu vzhůru.

Váš A. Train

Nezapomeňte kliknout ZDE a sledovat na telegramu můj kanál „Skryté pravdy“!

6

Colomba se snaží Dantovu nabídku odmítnout, protože se pohybuje v novém prostředí a své styčné důstojníky ještě nemá moc přečtené a Dante je všechno, jen ne diskrétní a diplomatický. V jedné chvíli působí jako uhlašený džentlmen a hned nato je z něj Mr. Bean. Ale nakonec ustoupí, protože ví, že by jí skutečně mohl být nápomocný.

A tak dalšího dne ráno společně vyrazí na cestu – Colomba řídí Dantovu teslu se staženou střechou a kvůli randálu na dálnici je konverzace svízelná. Často zastavují, protože Dante musí udržovat stálou hladinu nikotinu a kofeinu v krvi a s větrem ve tváři to nejde. Využije těch přestávek, aby si na tabletu prohlédl fotky a dokumenty, které Colombě poslala Sermon-tiová. Kouří a přitom sleduje přicházející i odcházející zákaz-níky motorestu, jako sledujeme mravence na chlebu, a pije kávu z termosky, kterou si nachystal před odjezdem, protože než aby vypil tu, co by mu uvařili na místě, navíc z papírového kelímku, raději by si podřezal žíly.

V Miláně se Colomba sejde s Martínezovým bratrem v hale luxusního hotelu Ambrogio nedaleko Dómu. Pro tu příležitost si oblékla kostým, jediný, který ještě vystrachala ve skříni, a v autě se přezula do lodiček na podpatku.

Glenn – vousy zastřižené s laserovou přesností nakratičko a světlé oči – se podobá bratrovi, kterého viděla na fotkách,

ale je asi o deset let mladší. Vydá se jí naproti se dvěma členy ochranky, kteří ho následují s diskrétním odstupem. Jsou elegantní a svalnatí a velice připomínají člověka, jehož chrání a který je ve stejné skvělé formě, ale působí uvolněněji.

Glenn jí podá ruku, je vážný a očividně truchlí, ale podaří se mu se na ni pousmát. „Detektive Caselliová, moc mě těší. Anglicky, nebo francouzsky?“ řekne lámanou italštinou.

Detektive Caselliová jí zní hrozně divně. „*English is fine.*“

Glenn přejde do angličtiny. Mluví dobře, byť s nevyhnutelně ráčkováným er. „Půjdeme na klidnější místo, sem už se podařilo proniknout několika novinářům.“

S oběma strážci neustále v závěsu ho následuje na jednu stranu haly, kde číšník v livreji otevírá dveře do salonku, jehož celá jedna stěna je pokrytá dřevěnou knihovnou se starými svazky. Členové ochranky vstoupí, aby to tam zkontrolovali, pak vyjdou ven a postaví se ke dveřím. Glenn s Colombou se usadí naproti sobě na dvě pohovky.

„Já Crown znám, pracovali pro nás, ale nikdy jsem pátrání neřešil napřímo, styky s vaší agenturou vždycky udržovali naši právní zástupci. Takže se nezlobte, jestli působím trochu neomaleně. Proč vaše agentura pověřila vás, a ne někoho z vašich kolegů, s nimiž jsme spolupracovali v minulosti?“

„Protože zákon nepovoluje zahraničním agenturám působit na italské půdě. Považujte mě za něco jako místní filiálku. Mrzí mě, jestli vám to vadí.“

Glenn zavrtí hlavou. „Nevadí mi to. Četl jsem váš životopis, připadáte mi víc než kompetentní. Ptal jsem se jen ze zvědavosti, jak jsem vám říkal, nikdy jsem se o tyhle věci osobně nestaral.“ Mimoděk si povzdychne. „V tuhle chvíli mě zaměstnává spousta věcí, o kterých by mě nenapadlo, že je budu muset dělat.“

Colomba je zvyklá vyslýchat podezřelé a pomáhat svědkům, nemá nejmenší ponětí, jak se chovat ke *klientovi*. „Jen abych se zorientovala, jakou roli zastáváte ve společnosti svého bratra?“

„Mám v ní akciový podíl, ale neměl jsem žádné funkce, dokud... dokud Ježíš nezemřel. Bylo zapotřebí jmenovat dočasného jednatele a správní rada chtěla, aby to byl někdo z rodiny. Ale nemám v úmyslu zůstat.“

„Vám se ta práce nelíbí?“

„Jednoduše to není moje práce. Já mám realitní kancelář. Specializujeme se na přeprodej a restaurování starých sídel.“

„Vím, že jste už mluvil s vedením mé agentury,“ řekne Colomba. „Ale můžu se vás zeptat, proč si myslíte, že smrt vašeho bratra je třeba dále vyšetřovat?“

„Protože mám pocit, že francouzské i italské úřady už usoudily, že to byla nehoda, zatímco já jsem přesvědčený o opaku.“

Colomba tak přímočarou odpověď nečekala. „Myslíte si, že byl zavražděn?“

„Jsem si tím jistý. Znáám bratrovu práci moc dobře. A vím, že ta sauna, kde ho našli, se nemohla rozbít do té míry, že by ho zabila. Jmenuje se Opále. Je ručně sestavená, zkontrolovaná do poslední součástky, testovaná a prověřovaná. Ježísova společnost prodávala sauny Opále jen těm nejvybranějším klientům: trochu jako se to dělá s ferrari, peníze nestačí. Nemohla se poškodit a určitě nemohla mít žádnou výrobní vadu. Ačkoli znalci tvrdí opak.“

„Už skončili s vyšetřováním?“

„Ne, sotva začali. Ale technici z firmy se toho účastní jako poradci a já je požádal, aby mě pravidelně informovali.“

To by správně neměli, ale Colomba se kousne do jazyka, aby to neřekla nahlas. Teď je z ní detektiv. „Co našli?“

„Jeden ventil, který reguloval vypouštění dusíku, se zdá vadný, ale jak jsem vám už říkal, je to vyloučeno.“

„A jak si to vysvětlujete vy?“

„Jedině sabotáží. Všechny ventily byly vícekrát testovány. Požádal jsem, aby policie ověřila, jestli v bratrově bytě nejsou stopy po vloupání, a řekli mi, že nic nenašli, ale nějak k tomu dojít muselo.“

„Pane Martínezi... i Rolls-Royce může píchnout kolo.“

„Ale neupadne mu při jízdě výfuk, pokud ho někdo neuvolní. A navíc, můj bratr byl neklidný.“ Glenn vstane a otevře skříňku, která odhalí lahve s lihovinami a vychlazeným vínem. „Dáte si něco k pití?“

„Ne, díky. Co myslíte tím *byl neklidný*?“

Glenn se vrátí s ledovým čajem a pije ho rovnou z plechovky. „Že si dělal starosti. Večeřeli jsme spolu, než odjel do Itálie, a všiml jsem si toho.“

„Zeptal jste se ho na důvod?“

„My jsme se s bratrem navzájem moc nesvěřovali, obzvlášť před matkou.“

„Byla to rodinná večeře?“

„Ano, scházeli jsme se často.“

„To bylo poprvé, co jste ho viděl ustaraného?“

Glenn s úsměvem zavrtí hlavou. „Ne, to ne. Jez neměl snadnou povahu, ale když se chystal do Itálie, obvykle býval v dobré náladě. Tady neměl kšefty, jezdil sem, protože se mu tu líbilo. V tu chvíli mi to nepřipadalo divné, ale po jeho smrti... jsem si na to vzpomněl.“

Colomba mu neřekne, že po traumatické události je snadné si něco vymyslet. Je to klient, a ne svědek ani podezřelý, musí se k němu chovat hezky. A každopádně si to ověří. „Víte, co v Miláně dělal?“

„Vím jen, že večeřel s partou přátel. Podle Marie neměl naplánované další závazky. Marie je jeho osobní asistentka.“

„Prozkoumal někdo jeho mobil a počítač?“ V případě, jako je tenhle, je policie oběti jen těžko zabaví.

„Naši technici. Není v nich nic zajímavého, jen věci týkající se firmy. K chatování nebo posílání mailů kamarádům používal mobil a do toho se nám nedaří dostat, protože je zašifrovaný. Bez hesla nebo biometrického ověření se nedá nic dělat. Ani společnost, která ho vyrobila, s tím nic nezumůže. Nabízejí naprosté soukromí.“

„Chrání i hovory?“

„Ano. Všechny hovory byly automaticky přesměrovány přes systém, který smazal veškeré citlivé údaje. Není možné zjistit, komu volal nebo jaké hovory přijal.“

„Kdo mohl z vraždy vašeho bratra těžit?“

„Jesús byl velice úspěšný muž. Bývalý fotbalista, miliardář... Taková věc vzbuzuje nenávist a závist. Ale nepodezírám nikoho konkrétního, jinak bych to pověděl policii. Nicméně většina Jesúsových známých a všichni jeho přímí spolupracovníci jsou ve Francii a ve Spojených státech a o ně se postarají vaši kolegové z agentury. Já potřebuju, abyste se zabývala tím, co se stalo potom, co přijel do Itálie, a sdělila nám, kdo se mohl vloupat do bytu v Džungli a saunu záměrně poškodit, pokud je to možné. Potřebujeme svědky a důkazy, abychom úřady přinutili vyšetřovat ten případ jako vraždu.“

„Máte pravdu, ale musím si vytvořit širší obrázek. Jaký typ podnikatele byl váš bratr?“

Tentokrát Glenn zaváhá. „Byl to vizionář, ale v některých ohledech byl ve svých rozhodnutích nelítostný a cynický, přestože byl vždy naprosto korektní. Nedával svým konkurentům přerážet nohy, ale když šlo o kšefty, neměl měkké srdce. Vybudoval impérium, měkké srdce by mu bylo na překážku. Ale dovolte mi říct, že na jeho úrovni se kvůli obchodním záležitostem nevráždí. Velké společnosti, jak je známo, své zakladatele přežijí. Vezměte si Apple.“

„Měl problém se žárlivými manželi nebo manželkami?“

„Minulý rok se rozvedl. Od té doby byly jeho... románky vždy nezávazné. Šlo hlavně o modelky.“

„Ráda bych si promluvila s jeho bývalou manželkou.“

„Přijede do Itálie doprovodit... bratrovo tělo, až nám ho úřady vrátí.“

Glenn hovoří s přemáháním, otočí se a vysmrká se. „Promiňte.“

„To je v pořádku.“

Glenn si dopřeje pár vteřin, pak se zvlhlýma očima znovu promluví. „Ze všeho nejvíc bolí výčitky.“

Colomba našpicuje uši. „Jaké výčitky?“

„On na věci pohlížel po svém a po svém je taky dělal, s nikým se neradil. Uměl být... ostrý, když chtěl, hlavně vůči lidem, kteří ho milovali nejvíc.“

Osuší si oči, odkašle si. „Držet se od něj dál mi tedy připadalo jako nejsprávnější rozhodnutí, jenže teď dokážu myslet jen na to, jak byl výjimečný. Zajímal se o všechno možné, četl všechno možné. Když ještě hrál fotbal, vystudoval dějiny umění, a potom co hrát přestal, investoval všechny peníze do společnosti, která sotva přežívala, a proměnil ji v kolos. Víte, že spolupracoval se Space X na misi na Mars? Navrhoval stravu pro astronauty.“

Colombu to moc neohromilo. Vesmír je něco dalekého a studeného. „Je mi to líto. Poslyšte, budu si muset promluvit s jeho spolupracovníky a s přáteli, kteří se zúčastnili té večere v Itálii.“

„Seženu vám všechna čísla, která potřebujete. Pokud mi na sebe necháte kontakt, zařídím, aby vám Marie během pár hodin všechno poslala.“

Colomba zašátrá v kabelce, nemá ani pero, ani notes. „Nezlobte se, jestli mi dáte něco na psaní, napíšu vám to. Bohužel mi zrovna včera došly vizitky,“ dodá. Ve skutečnosti ještě nějaké má, ale na těch několika, co se válí na dně kabelky, je napsáno NÁMĚSTKYNĚ POLICEJNÍHO ŘEDITELE.

„Nedělejte si starosti.“ Glenn zavolá jednoho z osobních strážců, který přinese tablet. Colomba, mírně zahanbená svým nepřiliš profesionálním vystupováním, všechno natuká.

„Pokud jde o bratrovy spolupracovníky, ti, kteří sem přijeli s ním, zůstanou v Itálii tak dlouho, jak bude potřeba,“ řekne Glenn. „Marii najdete v tomhle hotelu. Teď zrovna bohužel zařizuje převoz bratrova těla, ale myslím, že od dnešního večera bude k dispozici.“

„Děkuji vám. Státní zástupce nepovažoval za vhodné vyslýchat sousedy z jeho milánského bytu, jelikož se momentálně uvažuje o nehodě, ale já bych to udělat chtěla,“ řekne Colomba.

Glenn přikývne. „Vy už nejste policistka a naštěstí uvažujete jinak.“

Colomba si řekne, že Glenn jí jen skládá kompliment, nešťourá se v ráně. „Jo, naštěstí.“

„Nemějte obavy. Upozornil jsem bezpečnostního ředitele Městské džungle, že u nich detektiv z Crownu povede vyšetřování, a přislíbil mi svou pomoc. Jmenuje se Vincenzi.“

„Mají tam ředitele jako v hotelu?“

„Má na starosti ochranku a technické a logistické problémy. Čeká vás ve své kanceláři a dá vám taky klíče a kódy, abyste měla přístup do bytu. Můžete tam vcházet, kdykoli chcete, bez problémů. Včera jsme odvezli umělecká díla, ale zbytek zůstal na svém místě, třeba vám to k něčemu bude.“

„Díky. Vráťím se tam, abych se tam porozhlédla.“

„Dám vám svoje osobní číslo, zavolejte mi v kteroukoli hodinu. Chci, aby se můj bratr dočkal spravedlnosti.“

7

Colomba přijde za Dantem na parkoviště, kde se právě dobíjí auto. Opírá se o kapotu, na hlavě má světlou fedoru, která ho chrání před sluncem, a na nose kulaté tmavé brýličky jako Coppolův Drákula. A samozřejmě kouří.

„Jak to šlo?“

„Martínez byl prevít a spousta lidí by ho ráda viděla mrtvého, ale konkrétní jméno nemám.“

„Takhle ti to řekl jeho bratr?“

„Ne, ale dalo se to z toho pochopit. Auto už je nabitě?“

„Už jen vyrazit.“

Přijedou k Městské džungli a zaparkují v přilehlé ulici; Colomba mu po cestě vyprávěla o setkání s Glennem.

„Pokud se rozbil ventil, všechno se tím mění,“ řekne Dante, zatímco vystupuje. „Řídicí jednotku můžeš vyřadit na dálku, ale elektronický ventil se zavře, když nejde proud. Jestliže ho někdo záměrně poškodil, musel se vloupat do bytu. A jestliže se tam vloupal, musel tam nechat nějaké stopy, přestože je tvoji bývalí kolegové nenašli nebo je ani nehledali.“

Přijdou k mrakodrapům blíž a Dante si je poprvé prohlédne zblízka. „Co tomu říkáš?“ zeptá se Colomba.

Dante se ironicky ušklíbne. „Naprostá izolace. Žádná jména na zvoncích, zatmavená skla, venku ochranka ve vestě. Normální člověk se dovnitř ani nepodívá.“ Z jedné dveří vyjdou dvě platinově blondaté, asi čtrnáctileté dívky a povídají

si spolu anglicky. Venku na ně čeká tmavý sedan se šoférem, který je nabere a odjede. „Jejich vrstevníci jezdí na skútrech.“

„Celé roky jsi bydlel v luxusním hotelu, tak teď nemoralizuj.“

„Ale neplatil jsem,“ řekl. „Milán kdysi charakterizovalo diskrétní bohatství, čtvrti, kde továrníci i dělníci bydleli bok po boku... a teď tu staví tyhle pomníky mamonu.“

„No jo,“ přerušil ho Colomba, která na tyhle nářky nemá náladu. „Uvidíme se pak. Ne že zahájíš okupační stávkou, než se vrátím.“

Zazvoní na jediný zvonek, u kterého je štítek – RECEPCE, zaberou ji na videu, posuvné skleněné dveře se otevrou a nechají ji projít. Zevnitř jsou skla průhledná a nabízejí třistašedesátistupňový výhled na okolní zeleň. A taky na Danta, který se potlouká kolem a dívá se vzhůru a přitom si přidržuje klobouk, aby mu ho neodvál vítr.

Kancelář ředitele je za pultem, pustí ji tam, když ukáže průkazku Crownu. Vincenzi je rozvážený a dokonale oholený. Sedí za bílým psacím stolem, ostatní vybavení je rovněž bílé. Za jeho zády visí několik praporek karabiníků a jejich kalendář, pověšený za červený provázek. „Pan Martínez mi oznámil, že přijdete, ale myslím, že už jsem vás tu před pár dny viděl. S další dámou.“

Se Sermontiovou. „Ano, provedla jsem první ohledání. Máte vynikající paměť.“

„Hlídat, co se tu děje, je součástí mé práce.“

„Už jste mluvil s policií?“

„Jen krátce se státním zástupcem. Můžu vám zopakovat, co jsem řekl jemu. Nedostali jsme hlášení o přítomnosti cizích lidí v budově ani o násilném vniknutí, a to ani před smrtí pana Martíneze, ani po ní. Ne že by to bylo důležité, protože šlo o nehodu.“

„Zkontrolovali jste záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Záznamy se po čtyřiašedesáti hodinách mažou, jak vyžaduje zákon o soukromí. Mohli jsme tedy zkontrolovat jen ty,

co zachycovaly dobu bezprostředně před smrtí pana Martíneze či po ní, ale výsledky to nepřineslo.“ Podá jí nějakou obálku. „Tady jsou magnetické klíče od bytu a kódy poplašeného systému. Majitelé mají biometrický přístup, magnetické klíče mohou být deaktivovány a jsou poskytovány zaměstnancům.“

A tak se ze mě stala zaměstnankyně, pomyslí si Colomba. „A pokud jde o hlavní vstup do budovy?“

„Zazvoňte a my vám otevřeme. Jsme tu pořád.“

„Nevím, jestli vám bratr pana Martíneze naznačil, že potřebuju mluvit s ostatními obyvateli.“

Vincenzi sepne ruce s dokonale upravenými nehty. „Když mi dáte svoje číslo, ti, kteří se s vámi budou chtít setkat, se vám ozvou.“

„Vy jste sloužil u karabiníků,“ řekne Colomba a zvedne zrak k praporkům. *Bratranec*, řekla by kdysi. „A víte, že takhle to nefunguje. Bude lepší, když zavolám já jim, můžu na ně dostat kontakt?“

„Bohužel ne.“

Colomba takovou odpověď čekala, vzhledem k jeho přístupu. „Tak mi řekněte jejich jména, vyhledám je sama.“

„Ani to udělat nemůžu. Smrt pana Martíneze nás všechny rozrušila a soucítíme s jeho rodinou. Ale mým úkolem je chránit soukromí ostatních obyvatel.“

„A co kdybych jen zazvonila u pár dveří?“

„Stěžovali by si mi a já bych byl nucený nechat vás vyvést,“ řekne Vincenzi.

„Můžu si aspoň promluvit s vašimi zaměstnanci?“

„Můžete si promluvit se mnou. Mají rozkaz mě informovat o každé neobvyklé okolnosti.“

Colomba se zády opře o opěradlo židle. „Vy tedy víte, jak člověku vyjít vstříc...“

Vincenzi se ušklíbne. „Tohle místo existuje díky svojí pověsti, nejen proto, že je to architektonická památka, doktorko

Caselliová. Pověsti bezpečného místa, kde se dbá na ochranu soukromí. Přineste mi ty klíče zpátky, až skončíte.“

Colomba si vezme obálku a nakvašeně vyjde ven. Dante v přilehlém parčíku baví dvě děti předškolního věku kouzelnickými triky s mincemi. Všimne si její přítomnosti a zakončí číslo kouskem, při němž předstírá, že si vytahuje dvě eura z nosu. Chůva, která na jeho pohyby dohlížela, zatleská. Je vysoká, blondatá a pravděpodobně cizinka a Colomba zapochybuj, jestli chtěl Dante udělat dojem na děti.

„Nechápu, jak to dokážeš s jednou a půl ruky,“ řekne mu, když chůva s dětmi odejdou.

„Django Reinhardt na tom byl víceméně jako já a byl to jeden z nejlepších kytaristů na světě. Proti němu jsem nýmand. Pojdme na zmrzlinu. Kousek odsud je bio zmrzlinárna, snad bude dobrá.“

„No tak, mám práci.“

„Někdo tě naštal. A zmrzlina to většinou spraví. Myslím, že mají i slaný karamel.“

Není tak úplně pravda, že zmrzlina to spraví, ale trošičku pomůže. Snědí ji cestou zpátky k autu, zatímco Colomba Danteovi vypráví o nepříliš přínosném setkání s Vincenzim. „Nejsem zvyklá, aby mi někdo zabouchnul dveře před nosem.“

„Tady by to udělali, i kdybys ještě byla u policie.“

„Možná. Půjdu se na chvilku mrknout nahoru do bytu. Počkej tu na mě, můžeš zatím machrovat na hlídačky dětí. Třeba ti na to nějaká skočí.“

„Ne, ne, já půjdu s tebou. Stejně se musím na tohohle molocho podívat zevnitř.“

„Do pětadvacátého patra? Vysvětlí mi, jak se tam chceš dostat. Překonáš se a vlezíš do výtahu?“

„Výtahy jsou pohyblivé rakve.“ Dante otevře kufr auta a pak jedno ze svých zavazadel. Má tři a v nich všechno možné, na rozdíl od Colomby, která má jen přecpanou sportovní tašku. Zatímco se přezouvá z lodiček do tenisek, Dante si nasadí na

obličej cosi, co vypadá jako kovová potápěčská maska upevněná vzadu na hlavě: Colomba za tmavým sklem sotva vidí jeho oči. Jsou to brýle pro virtuální realitu.

„S tímhle to můžu zkusit,“ řekne Dante.

8

Zatímco Dante stoupá do pětadvacátého patra Džungle, ve snaze zkrotit svou klaustrofobii se pokouší sám sebe přesvědčit, že se doopravdy nachází na pěšině vedoucí k jezeru Braies, skoro patnáct set metrů nad mořem, v Dolomitech, na konci jara, jak mu ukazují jeho obří brýle, které mu dokonce pouští do uší vhodné zvuky. Pro Danta neexistuje nic než ta pěšina, nebo se tomu aspoň snaží věřit, aby nemyslel na ty železobetonové stěny, které ho obklopují. Colomba ho drží za paži, aby nevrazil do zdi. Nebo do jihoamerického uklízeče, který okamžitě zmizí za jedněmi dveřmi, jakmile je vidí projíždět.

„Kdo to byl?“ zeptá se Dante. Slyšel vrzání vozíku a pach dezinfekce dospěl až k jeho vysoce citlivým nozdram.

„Jeden... *zaměstnanec*. Okamžitě utekl, s tím udělánkem na hlavě jsi ho vyděsil.“

„Kdepak. Na místech, jako je tohle, musejí být zaměstnanci neviditelní, pracovat jako spousta kouzelných skřítků a pak se schovat v díře pod zemí.“

Colomba jím šhubne. „Tam je zeď, vydrž, už tam skoro jsme.“

Konečně dorazí do pětadvacátého patra. Colomba otevře dveře klíčem pro *zaměstnance* a kódem deaktivuje poplašný systém, pak dostrká Danta přes obývací a prvním francouzským oknem až na terasu. Zmizely obrazy i sochy, až na jednu

Boterovu obézní dámu, která je příliš těžká na to, aby se dala snadno přenášet.

Dante ucítí čerstvý vzduch a sundá si brýle. Právě sluneční světlo ho oslepí, stojí uprostřed rozkvetlé zahrady, která sousedí s velkou vířivkou, a to všechno se nachází na asi stometrové terase lemující východní stranu mrakodrapu, již obklopují stromy a rostliny.

Zapálí si cigaretu a prohlíží si vegetaci. „To jsou věci... Když jsi bohatá, můžeš mít na balkoně planou hrušeň, která se zavlažuje automaticky. A víš jak?“

„Já ne, ale ty určitě...“

„Šedou odpadní vodou, která se shromažďuje v přízemí, přefiltruje se a pak se distribuuje patro za patrem, strom za stromem. A když je nutné utrhnout jeden lísteček, spustí se sem zahradníci-akrobati ze střechy. Green economy v miliónářské verzi.“

„Hele, ta holka z Poslední generace tě tady neslyší.“

„Nezačínej s tím zase...“ Dante terasu obezřetně prozkoumává, od zábradlí se drží dál: při pomýšlení na výšku si představuje, že padá, a nemůže popadnout dech. Dojde k rohu budovy, kde začíná jižní fasáda. Colomba prošla interiér a zmáčknutím knoflíku otevře okno ve fitness zóně. „Sauna je tady.“

Dante dovnitř pomalu strčí hlavu. Kryosauna je větší, než se mu zdálo z fotek, které pořídili technici. Zmizel motor i kovový válec a ze zdi visí třífázový kabel. Zůstala tu jen skleněná krychle s pruhem zaschlé krve a pečeť státního zastupitelství na klice. Tahle část je *off limits*, ale Dante by tam stejně nevkočil.

Colomba prochází celý byt a přitom pořizuje přes mobil živý přenos pro Dante, který se na něj dívá z terasy. Colomba ukáže na lehounkou stopu po odneseném obraze v iksté ložnici. „Tady visel jeden Basquiat,“ vysvětlí.

„A ty jsi ho z fleku poznala?“

„No jasně.“ Ve skutečnosti jí to řekla Sermontiová.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bohatí musejí zemřít.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.